

Recension "Människa och kristen" av Gustaf Wingren

Denna bok är en sann hyllning till mötet mellan människa till människa men inte minst människa till Gud. Vi människor är sociala varelser och skapade så. Det har författaren visat på ett fint och genomtänkt sätt.

Enligt Gustaf Wingren kan vi lära oss mer av Irenaeus som levde på 100 talet e. Kr än teologer i vår närtid. Vi lever med Luthers inflytande i viss mån när det gäller utformningen av gudstjänster men har en helt annan situation för övrigt i vårt samhälle. Irenaeus kämpade mot gnosticismen eftersom han ansåg att de hade ett förakt mot det kroppsliga och var inte förenligt med den kristna tron. Under 100 talet e.Kr var fokus också den hedniska världen som var utan tro. Därför var relationer med människor A och O för församlingarnas liv. Vi behöver se att detta förenar Irenaeus och vår tid enligt Gustaf Wingren. Därför är det viktigt att fördjupa oss i vad han står för.

Bokens starka sida är hur allt vävs samman ifrån skapelsen till det eviga livet. Det har varit en aha-upplevelse att läsa om skapelseprocessen och var vi som människor kommer in, men också Jesu roll som mellanhand mellan Gud och oss.

Han skriver om hur vi kan se på växandet som fullvärdig människa som en process. Skadan som skedde via Adam går att reparera eftersom Jesus Kristus gjort det möjligt genom hans föredöme. Hur döden och livet vävs samman och den kamp som finns nedlagt i verkligheten. Den förebild som Kristus kan vara i livet och att församlingen behöver se att den har en viktig uppgift bland människor. Att den är förbindelsen mellan Gud och människosläktet.

Enligt mig är det en av de viktigaste slutsatserna i denna bok att vi behöver vara i rörelse som kyrka. Vi har allt för länge varit kvar i förstelnade former och behöver se att framtiden är i Guds händer. Att det finns en plan som vi kan luta oss mot. I den ingår sakramenten som nattvard och dop som en viktig del av församlingens roll i mänsklighetens historia. Gud har ett mål och vi som människor är delaktiga i detta drama.

I det perspektivet är det befriande med insikten att vi får vara människor även om vi inte helt är framme. Vi behöver inte dela upp oss, utan kroppen, själen och anden hör ihop. Det gör att vi som individer och även kollektivt som grupp, kan slappna av och vara på väg tillsammans. Vi kan vara till för varandra på många olika plan i livet. Och lära oss att Gud vill vara med i vardagen och att gudstjänster får vara viloplats för att orka gå vidare.

Vidare har boken gett en stark insikt att vi behöver återerövra diakonin i kyrkans värld. Gustaf Wingrens syn på människan är via Irenaeus kärleksfull och ger en fin syn på hur diakoni ska fungera. På 100 talet e.Kr var det kutym att finnas bland de svaga i samhället. De gick hela vägen och gav sitt liv för människor och blev martyrer t.o.m. "Församlingen växte i kraft när den förlorade" (sid.73). Genom deras insatser gav de människor hopp och livsmod i det romerska riket. Vi människor som lever idag på 2000 talet har ett annorlunda sätt att tänka och vara men detta ger en ingivelse vad vi ska ägna oss åt. Det handlar inte bara om att prata utan att göra och leva som vi lär. Han för fram att vi lever alla samma liv och behöver se vad som händer när livet blir skört. Gustaf Wingren har funnit inspiration genom K E Logstrups fenomenologiska analyser. Han menar att moral inte är det viktigaste utan kärlek, tillit, omtänksamhet och uppriktighet. Detta ger insikt i hur vi ska leva våra liv. Regler som styr vårt handlande (moral) kommer i andra hand men gör att vi kan fungera i samhället. Hans poäng är att när livet går sönder och möts av en kärleksfull miljö blir det möjligt att finna hopp och mening med tillvaron igen. Med synen att vi som individer inte är "färdiga" utan är i en process i tillvaron, kan vi ta till oss att vi får vara svaga och behöva stöd. Guds kärlek finns där hela tiden via Jesus Kristus.

Detta är något vi behöver ta fasta på inför framtiden. Boken ger en fingervisning om ett konstruktivt sätt att vara bra förebilder. Det handlar inte om att bara vara "snälla" utan hitta ett engagemang på ett ärligt sätt. Genom att ha med oss evangelium via Jesu liv kan vi förstå vad livet och döden kan föra med sig. Hans liv blir på det sättet en lins som vi kan se igenom.

Om diakoni är handling behöver orden i predikan och gudstjänster präglas av evangelium som går rakt in i hjärtat. I boken finns många uppmaningar att vi behöver ta fram alla de svagheter som berättas om i Bibeln. Blotta det som är naket och ta fram exempel på hur lärjungarna misslyckades. Evangeliernas olika syn på hur de upplevde Jesus och hans kontakt med människor. Att förlåtelsen från Jesus Kristus är verksam och är en realitet. När jag läser vad han skriver förstår jag verkligen vikten av detta.

I förkunnelsen kan det få finnas med undran, tvivel, förundran och motstånd. Gustaf Wingrens poäng är att människor känner igen sig när vi förmedlar den skatt av berättelser som finns i Bibeln. Och att Kristus inte överger oss när det blir fel i livet. Han trycker verkligen på detta och menar att det gör människor lugna. När vi inte döljer sanningen utan visar på hur människan fungerar och har gjort i alla tider. Den ärligheten är befriande och gör

att församlingens tro växer genom igenkännandet. Det finns en mening i boken som jag gärna vill lyfta fram i detta sammanhang: "Bibelordet blir till såsom frukten av mänsklig eftertanke" (sid 80). Våldigt bra!

Till sist vill jag lyfta fram Gustaf Wingrens tanke via Irenaeus om eskatologin. Hans syn ger så mycket hopp! Det är befriande på så många plan.

Det har genom åren florerat så många olika sätt att se på vad som kommer att hända vid tidens slut. I boken finns ett trovärdigt sätt att tänka och leva efter som är värt att notera.

Gustaf Wingren skriver om Irenaeus hoppfulla sätt att tänka om den sista tiden och Sonens rike. Att det inte är hopplöst även om det onda florerar fortfarande. Det finns hopp för varje individ och vårt samhälle även om vi inte kan se det. Vi behöver inte bekymra oss utan det som en gång blev skadat kommer att upprättas. Skapelsen ska bli vad den en gång var. Vi kan med den insikten fira gudstjänst och nattvard men också leva i dopets gåva med stark tillförsikt. På så sätt lever vi med evigheten redan nu som en försmak av evigheten. Denna insikt har gett mig oerhört mycket och inser att vi som kyrka har en stor uppgift att fylla. Att ge människor av det hopp som kommer från Gud och hans skapelse. Det finns en början och det finns ett slut som är i Guds händer.

Jag ger boken en stark 5:a. Det finns så mycket klokhet och vishet som vi behöver ta till oss i dessa dagar. Hans sätt att binda samman allt är lysande!

Sunne 2020 05 15

Anna-Greta O Berggren